SENTINELA

ANUL II, Nr. 28
29 Iunie 1941

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 – Bucureşti
TELEFON: 2.28.27. – 2.08.96.

Inainte de a se fi împlinit anul de stăpânire bolşevică, lanţul Basarabiei a căzu ! Intr'un avânt nestăvilit, ostaşul român, şi soldatul german, se războesc astăzi, pentru dreptatea cauzei noastre, luptând în acelaş timp pentru creştinism şi civilizaţie.

DESROBITORII

De sus, din mândrele colnice bucovinene și până la valurile albastre ale Mării Negre, sângele german curge îngemănat în valurile sângelui român. Infrățite prin porunca Conducătorilor de a desrobi neamuri sugrumate de hidra iudeo-comunistă, lupta lor prinde în cântul Doinei, freamătul sbuciumatei Walkirii.

Tunul a început să bubue. De pe colnicele Bucovinei sugrumate, românașul hue din Tulnic poruncă rămasă dela Ștefan Vodă, mazâlilor basarabeni. Și fluerul doinește din Cetatea Sorocii, a Akermanului și mai din sus, a Hotinului, doina plaiurilor trans-nistriene, pe unde geme de jugul comunist, vlăstare daco-romane, rămase de pripas pe mâna cotropitorilor asiatici.

Bubue tunul glasul desrobirii. Ecoul împrăștie în ținuturile udate de sângele valah, războiul sfânt. Clopotele amuțite de urgia necredinții staliniste, încep să dăngăne prohodul Sovietelor.

Peste tot, de prin părțile Crimeii, a Caucazului, a Rusiei Albe și dincolo de Urali, se ridică din focurile aprinse de credința îngropată, fum de tămâie.

Se răscoală popoare la glasul războiului sfânt.

Se deșteaptă morții îngropați fără Dumnezeu să vadă pogorînd ca din ceruri armatele desrobitorilor.

Și glasul tunului german unit cu cel român, trimite porunca Domnului: „Cel ce ucide Satana în numele Tatălui Ceresc, pre Dumnezeu slăvește".

Glorie vouă, ostași germani și români.

Maior CORNELIU PENESCU

Indrăzniți!...

Când și-a trimis apostolii să vestească popoarelor cuvântul adevărului, Mântuitorul le-a zis: Indrăzniți! Eu am cucerit lumea!

Indemnul acesta are într'ânsul puterea de înduplecare a căpeteniilor de oști, care știu cum se poartă războaiele. Cristos a vorbit apostolilor ca un cap de oaste. Căci apostolii au fost ostași. Ostași ai luminei creștine, ostași, care nu s'au dat bătuți în fața puterii păgâne. Ci au ostenit, au suferit și s'au jerfit, până când au putut să înnalțe crucea la cinstirea lumii întregi.

Dacă s'ar fi lăsat înfricați de amenințările dușmanilor, dacă ar fi cumpănit greutățile de care aveau să se lovească, ei n'ar fi putut să schimbe fața lumii. Dar au îndrăznit, au înfruntat primejdiile și au biruit.

La împlinirea oricărui gând, omul trebue, pe lângă pricepere, să aibă și îndrăzneală. In plugărie, în negoț, în călătorie pe ape, trebue ca omul să îndrăznească, dacă vrea să iasă deasupra. Dela Meșterul Manole, care și-a făcut aripi de a sburat de pe acoperișul mânăstirii dela Argeș și până în zilele noastre, pe mulți i-ar fi tăiat capul să facă o mașină de sburat. Dar până nu a venit Vlaicu dela Hunedoara să îndrăznească să se avânte în văzduh cu mașina lui, n'a făcut niciunul nicio ispravă.

Când la 77 Turcii de pe vaporul Medgedie băteau Brăila, pe mulți îi tăia capul că dacă i-ar pune o bombă, ar scăpa de pacoste. A trebuit să se găsească însă Caporalul Trotușanu, care să îndrăznească să meargă înnot noaptea până sub vapor, să arunce bomba... Viteazul ostaș știa bine că numai o minune cerească îl poate scăpa. Căci, dacă chiar nu l-ar fi băgat de seamă turcii, putea să-l rupă bucăți bomba, cu care a asvârlit în sus vaporul, ca apoi să se cufunde.

Dumnezeu i-a ajutat însă. A făcut cu dânsul minunea și s'a întors la mal teafăr, după ce și-a făcut datoria de ostaș.

Căci în niciun fel de vieață nu se cere omului mai multă îndrăzneală, ca în vieața ostășească. Pe omul simplu l-a făcut Dumnezeu din pământ și l-a dăruit cu darul înțelegerii. Pe omul ostaș l-a dăruit însă și cu îndrăzneala, prin care îl apropie de îngerii săi, care au luptat cu diavolii ca să-i alunge din raiu.

De aceea, la zile de grea cumpănă, țara nu cheamă într'ajutor pe oamenii de rând, ci pe ostașii, care, pe lângă arme și pe lângă pricepere, au și darul îndrăznelii. Ei sunt reazimul ei tare, șoimii vântului, stâlpii pământului.

Ca și Cristos pe apostolii săi, țara își îndeamnă ostașii ei dragi: Indrăzniți! Eu am biruit veacurile! Eu am rupt lanțurile întunericului și am încununat trecutul cu lumina zorilor. Indrăzniți! Eu ca o stâncă tare am spart valurile năvălitorilor și am rămas neclintită, păstrând pentru voi comorile mele. M'am rezimat pe bărbăția feciorilor mei și m'am înnălțat strălucitoare între neamurile pământului. Indrăzniți! Eu nu v'am dat arme ca să luptați pentru minciună. Eu nu vă îndemn să furați pământul și să întinați legea altora. Eu vă chem în numele dreptății batjocorite, în numele hotarelor sfâșiate, în numele altarelor pângărite. Vă chem eu, țara voastră, și prin mine vorbește cel de a doua oară răstignit și străpuns cu sulița pe pământul pe care moșii voștri au ridicat sfinte locașuri de închinare.

Ostași frumoși ai României noastre luptătoare, simțim această chemare a țării noastre. O simțim în freamătul codrilor, în murmurul apelor, o simțim în razele soarelui și în umbrele amurgului. Ea ne cutremură pe toți. Dela copilul din leagăn, pentru care dușmanii făuresc de pe acuma lanțurile, până la moșneagul, care se înspăimântă la gândul că peste mormântul lui vor călca, mâne, hoardele celor fără de Dumnezeu. Căci dușmanii mândriei noastre au rupt zidul hotarelor. Și au adus cu ei noaptea și jaful și robia. Robia sângelui nostru ales. Pământul nostru a fost rupt, sfâșiat. Și de dincolo de blestemata brazdă ce au tras-o se aud strigătele de ajutor ale celor de un sânge și de o lege cu noi.

In ziua cea mare a curmării blestemului, îndrăzniți. Indrăzniți, cum au îndrăznit moșii noștri, care au semănat codri de stejar, înjugând pe năvălitori. Indrăzniți, cum au îndrăznit părinții noștri, care au rupt patru împărății, de-au întregit moștenirea dela Traian. Indrăzniți! Cei cu care aveți a vă măsura virtuțiile nu sunt nici îngeri, nici diavoli. Sunt oameni. Sunt însă oameni care știu că asupra lor apasă păcatul vechiu, care aduce osândă nouă. Sunt oameni, pe care nu-i leagă de pământul cutropit nici faptele strămoșilor, nici truda a două mii de ani de muncă, nu-i leagă nici măcar gândul că au cucerit acest pământ prin luptă.

Pământul furat dela noi, lor nu le spune nimic. Sub brazda, a cărei roadă o duc, nu odihnesc moaștele înaintașilor lor. Chiar de ar avea însușiri de buni luptători, ei nu pot pune inimă în împotrivirea lor. Și cu oameni care luptă fără credință în dreptatea lor, lupta ostașilor pătrunși de sfințirea menirii ce li s'a dat, este mai ușoară. In fața focului cu care vă avântați voi, ei nu au temei sufletesc pe care să se razime. La îndrăzneala voastră, minciuna lor nu mai poate să slujească drept armă.

Indrăzniți! Or fi poate mulți. Dar ce însemnează mulțimea lor pe lângă tăria credinței voastre. Și lupii vin în haite asupra turmei. Dar un singur câine care apără turma cu credință, îi alungă, pentrucă, așa fiare cum sunt, simt și lupii că dreptatea este de partea câinelui credincios. Și fug.

In ziua cea sfântă a socotelilor, ostași români, vouă v'a fost hărăzită cinstea să legați rănile țării voastre, să turnați pe ele untdelemnul sfințit al tămăduirii și să judecați. Să judecați cu răspunderea pe care o aveți înaintea lui Dumnezeu și a Patriei. Căci Patria se vrea întregită între hotarele pe care i le-au iscălit cu sânge părinții noștri. Ea se vrea luminată întreagă de soarele aprins din focul inimilor ce s'au jertfit pentru dânsa. Să judecați cu măreția acelora care ne-au lăsat aici păzitori ai moștenirii romane. Și judecata voastră dreaptă va fi, căci slujiți dreptatea și slujiți pe Dumnezeu.

Indrăzniți! Din calea vitejilor se dau la o parte munții și se întorc din mersul lor apele. In calea celor care îndrăznesc se potolește furtuna și se aprind stelele cerului, ca să-i arate unde să pună pasul. Ostași ai României creștine, urmați îndemnul lui Cristos și a voastră va fi binecuvântarea veacurilor, care se vor lumina prin biruința voastră. In fiecare clipă aduceți-vă aminte de cuvintele Mântuitorului: Indrăzniți! Eu am cucerit lumea!...

I. U. SORICU

Telegrama trimisă de M. S. Regele d-lui General I. Antonescu

D-l General Antonescu a primit din partea M. S. Regelui următoarea telegramă:

„D-lui General Ion Antonescu, Conducătorul Statului

In clipa când trupele noastre trec Prutul și codrii Bucovinei pentru a reîntregii sfânta țară a Moldovei lui Ștefan cel Mare, gândul Meu se îndreaptă către Domnia Voastră, Domnule General, și către ostașii țării.

Vă sunt recunoscător Domnule General, pentrucă numai prin munca, tăria și stăruința Domniei Voastre, neamul întreg și cu Mine trăim bucuria zilelor de glorie străbună, iar ostașilor noștri bravi le urez sănătate și putere ca să statornicească pentru vecie dreptele granițe ale Neamului.

Trăiască în veci România!

Trăiască viteaza noastră armată!

MIHAI"

Răspunsul d-lui General Ion Antonescu la telegrama primită din partea M. S. Regelui

La telegrama primită din partea Majestății Sale Regelui, d-l General Antonescu a răspuns după cum urmează:

„Majestății Sale Regelui"

Mulțumesc respectuos Majestății Voastre pentru cuvintele de îmbărbătare și de apreciere cu care ați cinstit armata și pe mine.

Fiți sigur Majestate de devotamentul nostru. Pentru Țară și pentru Majestatea Voastră ne batem. Pentru Țară și pentru Majestatea Voastră trebue să învingem.

General ION ANTONESCU

Cuvânt către ostaşi

Reîntoarcerea armatelor române în străvechiul ţinut moldovenesc de dincolo de Prut, înseamnă o regăsire între fraţi. Sufletele limpezi au năzuit mereu unele către altele, iar un an de groază şi de prigoană a trezit şi în sufletele cele mai întunecate o dragoste nemărginită pentru pământul românesc şi pentru neamul românesc. Toate măruntele nemulţumiri care înveninau s'au topit în marea suferinţă ce a încercat anul trecut poporul nostru pentru pedepsirea, dar şi pentru oţelirea lui.

Ca în toate ceasurile de biruinţă care urmează ceasurilor de primejdioasă descompunere, nu ne putem închide în margini strâmte bucuria. A fost o biruinţă a luminii ce isvora din dreptatea românească împotriva duhurilor vrăjmaşe ale întunericului, care învăluiseră în pâclă stepele răsăritene.

A fost însă şi o biruinţă a cuminţeniei. Moldovenii nu puteau deveni bolşevici. Un neam de plugari nu poate îngădui ca ogoarele lui să fie deavalma ale celor vrednici şi ale celor nevolnici, ca roadele trudei lui să-i fie răpite, ca proprii lui copii să fie crescuţi fără de lege dumnezeiască şi ascultând numai îndemnuri de vrăjmăşie împotriva părinţilor, împotriva credinţei de veacuri, împotriva tuturor lucrurilor socotite până atunci sfinte. Oamenii deprinşi să-şi găsească mângâere în rugăciune n'au putut înţelege că rugăciunea către Dumnezeu e o vină şi n'ar fi putut trăi îndelung cu spaima de fiecare clipă că un oftat de desnădejde va aduce o neiertătoare pedeapsă din partea unor stăpâni aspri şi nemiloşi.

Acum fiecare se va întoarce pe ogorul lui pentru a secera pentru sine lanul semănat cu trudă. In clopotniţele bisericilor pângărite, clopotele vor chema iarăşi pe credincioşi la rugăciuni de umilită mulţumire. Şi vor porni iarăşi hăulind flăcăi să prindă'n mâini puternice arme româneşti ca să alunge cu ele în pustiul câmpiilor fără sfârşit pe năvălitori, precum porneau călăreţii şi arcaşii din Soroca şi Orheiu decâteori răsuna buciumul chemării milostivului Domn Ştefan şi focuri de primejdie se aprindeau pe dealuri şi învăpăiau zările.

Moldovenii dintre Prut şi Nistru vor putea căpăta cinstire de vitejie desăvârşind biruinţa pe care au început-o fraţii lor ce nu i-au uitat o clipă.

DREPTATEA NEAMULUI

Peste toată jalea unui popor, pe care s'ar fi crzeut că l'a părăsit până şi Dumnezeu, ne-a fost dat să vedem ziua mântuirii. Cei care desnădăjduiseră, au priceput astăzi că rosturile neamului nostru sunt mult mai sigure şi mult mai tari decât firile lor şovăelnice. Cei care ne-au vrut răul îşi frâng mâinile astăzi când înţeleg că Patria noastră, — cum zice cântecul, — „în veci nu piere“.

Dar mai ales duşmanii noştri de veacuri, muscalii hrăpăreţi şi sălbateci, vor avea să dea socoteală de crimele lor împotriva neamului nostru. Au năvălit bolşevicii ca lăcustele şi ca fiarele de pradă peste unul din cele mai frumoase pământuri româneşti! S'au năpustit în dulcea Bucovină, a mândrilor noştri arcaşi, peste mănăstirile străvechilor noştri voevozi.

In drumul lor au căzut biserici, s'au năruit altare. Copiii au fost îngenunchiaţi, femeile noastre siluite!

Numai jale şi plâns a crescut pe urmele paşilor lor.

In Basarabia năvala acestor sălbateci n'a fost mai blândă. Preoţi au fost spânzuraţi, casele sparte, — totul n'a mai rămas decât paragină. Până şi mormintele au fost pângărite.

Iar astăzi strigătul de biruinţă care se ridică pe toate plaiurile ţării, — este marea chemare, este glasul neamului din care răsună strigătele de veacuri ale părinţilor noştri.

De pe ogoarele lor, ca un singur om, ţărani s'au ridicat în vârtej sub drapelele glorioase ale atâtor viteji de odinioară. Oraşele noastre ard de flacăra sfântă a luptei şi a dreptăţilor noastre.

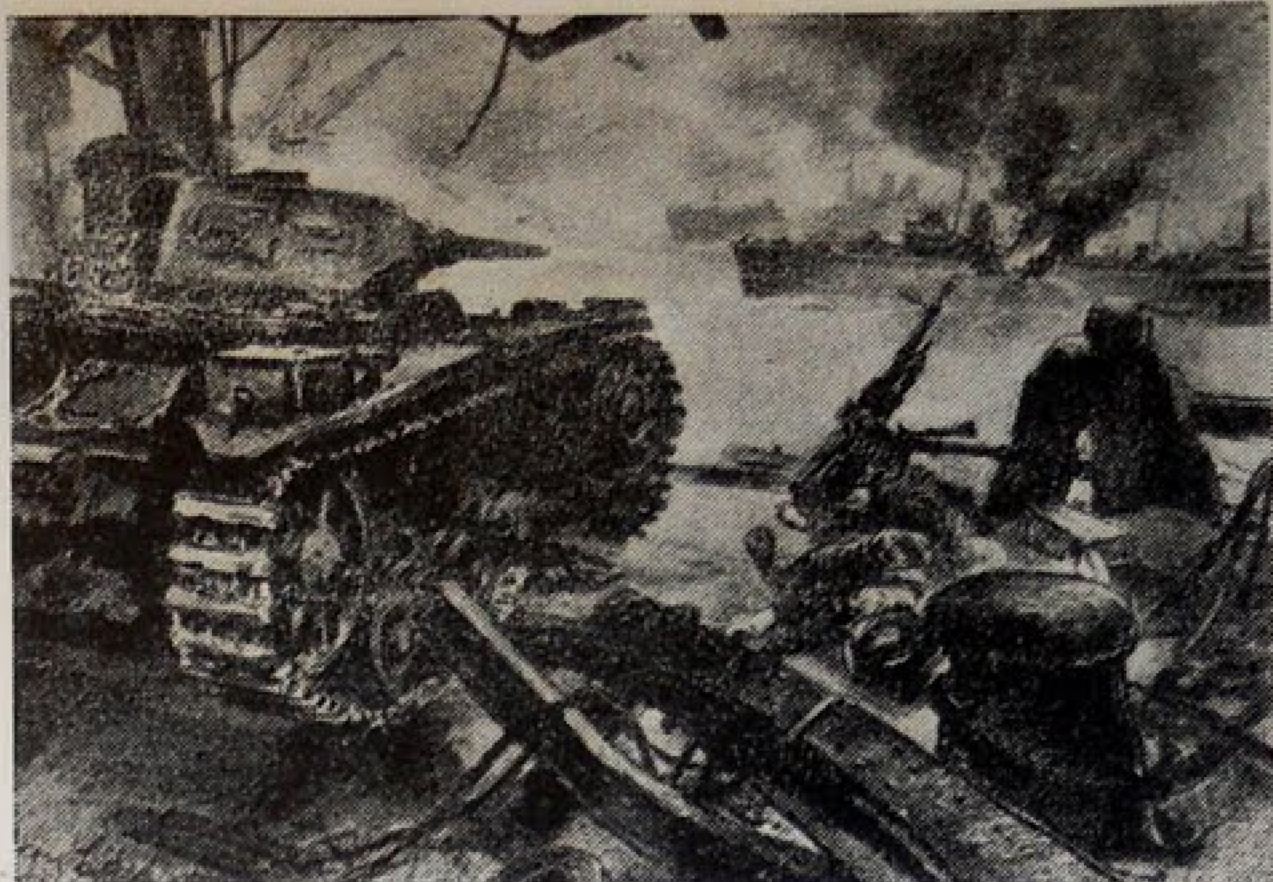
Iar hoardele nemernice ale bolşevismului asasin, au început de pe acum să afle drumul întoarcerii fugind spre stepele crudei Rusii, de unde nimeni nu le va mai vedea vreodată venind!

Fr. t. r. TOMA VLĂDESCU

Scrisoare lui Stalin

Hirsut pângăritor al ţării mele,
Păgân cu cap pătrat şi suflet roş,
Stalin,
Paing sangvin cu pânza din Bălţi până'n Kremlin,
Din voia Celui care-i Stăpân pe toate cele.
Iţi sună ceasul morţii. Auzi-l tu, Stalin?
A tresărit ţărâna pe groapa lui Ştefan
Şi buciumul adună plăeşii de prin văi;
Spre iadul tău, făptură de sânge şi catran
Porneşte România cu toţi ostaşii săi.
Trimis al nefiinţei, barbar păros,
Satan,
Sub semnul sfânt al crucii în pâlcuri iată-i, vin.
Cutremură-te fiară! Eşti osândit Stalin!
Tu, ce-ai slăvit omorul batjocorind credinţa
Te-ai închinat maimuţei, hulind pe Dumnezeu,
Dar oare'n clipa asta nu-ţi tremură fiinţa
Şi nu simţi cum te-apasă blestemul nostru greu?
Cu paloşul credinţei te vom isbi din plin,
Antropofag de pustă, incendiar de ţări
Căci jurământ făcut-am la cele patru zări
Să nu avem hodină, pân'nu vei fi'n pământ
Stalin!

Cpt. rez. AL. O. TEODOREANU

Fapte de eroism şi de iubire de ţară din prima zi a războiului

22 Iunie însemnează marea zi a desrobirii fraţilor noştri de peste Prut, căzuţi vremelnic sub asuprire bolşevică.

In zorii zilei sortită să înceapă sfânta ofensivă germano-română, tunul prinde să bubue înfricoşător de-a-lungul Prutului, dela izvor la vărsare.

Este clipa solemnă, în care se aşteaptă ordinul atacului desrobitor. Ochii tuturor scrutează zarea, cuprinzând întinderea pe care vor purta războiul dreptăţii româneşti.

„Hora Unirii“!

O companie de poduri metalice, se afla sus pe Siret, debarcată într'un sat, cu însărcinarea de a inainta în direcţia Prutului.

Atenţia tuturor ostaşilor români a fost atrasă de cuvintele comandantului, care le-a explicat greutăţile ce sunt de întâmpinat, greutăţi ce ar putea prilejui pierderi de oameni şi de materiale.

După aceste explicaţii, camarazii germani, care erau de faţă, au rămas surprinşi văzând pe toţi ostaşii noştri începând să joace voiniceşte, ca la un semnal, o horă rumânească, de-ţi era mai mare dragul să-i priveşti.

Ofiţerii germani, bine înţeles, au întrebat care este motivul acestei spontane manifestaţii de bucurie. Răspunsul n'a putut fi decât unul singur: bucuria românaşilor de a fi primit o misiune importantă, în acest sfânt războiu de reîntregire a Patriei.

Iată cum au plecat la luptă unităţile româneşti, cărora Neamul, Regele şi Conducătorul Statului, le-a încredinţat onoarea de a lupta pentru desrobirea fraţilor basarabeni şi bucovineni.

Misiunea grea este o misiune frumoasă.

Dovezile de iubire de Patrie, pe care le arată ofiţerii noştri, vin să întărească, de asemenea, credinţa nestrămutată în victoria finală, susţinând, astfel elanul trupei de sub comandă.

Iată un caz care spune mult.

Locotenentul de rezervă Ducariu, din Sighişoara, a fost trimis în recunoaştere, într'un sector bine păzit de inamic.

Intors din misiunea sa, locotenentul a completat raportul cu următoarele cuvinte:

— „Am fost foarte emoţionat, domnule colonel“.

— „De ce, ţi-a fost frică?

— „Din contra, domnule colonel, a răspuns locotenentul.

„Importanţa misiunii pe care mi-aţi încredinţat-o, mi-a umplut firea de o bucurie care mi-a înzecit puterile“.

Cum luptă bolşevicii.

Ştim cu toţii cu cât spirit de disciplină, elan şi combativitate luptă flăcăii noştri, alături de soldatul german, cu care a plecat alături să repună pentru totdeauna hidra comunistă.

Nu acelaşi lucru se întâmplă cu soldaţii ruşi, care lasă impresia unor mercenari prost plătiţi, obligaţi cu baioneta la coaste, să se bată pentru o idee care nu le convine.

Astfel, aviatorii bolşevici, execută bombardamente la întâmplare, fără ca să aibă un obiectiv militar.

Exemplul este următorul:

Departe de front, pe un drum de care, mergea o căruţă de-a noastră, trasă de doi boi. Avioanele inamice au văzut-o, şi convinse că nu vor întâmpina nicio rezistenţă, decât blestemul ţăranului, fără putinţă de a se apăra, s'au năpustit asupra „obiectivului“, aruncând nu mai puţin de 80 de bombe.

Dumnezeu, însă, a avut grije ca laşitatea bolşevicilor să fie bine răsplătită, şi omul nostru n'a păţit nimic, scăpându-i şi boii teferi.

La fel, a scăpat neatins şi un curier, care a fost surprins de trei avioane ruseşti, pe când mergea tot pe o şosea lăturalnică. Gloanţele mitralierelor din avioane au trecut ploae pe lângă el, fără a-i pricinui o rană cât de mică.

Copilul Victor

Fraţii noştri de lângă Prut, pentru a-şi feri familiile de urgia războiului, au fost sfătuiţi să se retragă câţiva kilometri în interiorul Moldovei.

Un convoi de refugiaţi am întâlnit şi noi, în marşul ce-l făceau spre a ocupa poziţia indicată. Au fost schimbate, cu surâsul pe buze, urările de noroc şi izbândă.

Dar, iată, Dumnezeu, ne anunţă, de pe acum, marea victorie. Tocmai în clipa când trecea prin faţa comandantului, într'una din căruţele convoiului, o femeie dă naştere unui prunc de sex masculin. Botezul s'a celebrat pe loc, puiul de român primind numele de Victor, în timp ce armatele române începuseră victoriosul marş de descătuşare al fraţilor noştri de hoardele comuniste.

„Fiţi bine veniţi!“

Mare este fericirea noastră, cei chemaţi să salvăm dela pieire pe fraţii noştri de dincolo de Prut. Dar, Doamne, parcă tot mai adânc este brăzdată bucuria pe feţele românilor basarabeni, care ies în întâmpinarea armatelor germano-române, cu braţele deschise şi cu sufletul plin de speranţă că niciodată, de azi înainte, nu vor mai fi lipsiţi de ocrotirea Patriei Mame.

Manifestaţiile lor de oameni muncitori scăpaţi din robia bolşevismului cuprind rugi de preamărirea M. S. Regelui Mihai I şi a d-lui general Ion Antonescu, Conducătorul Statului, care, cu eroismul şi priceperea sa nestrămutată, a dăruit ostaşilor români şi Naţiei sfintele zile pe care le trăim cu toţii în acelaşi gând alături de camarazii noştri germani: refacerea graniţelor ţării şi îngenuncherea pe vecie a comunismului.

Ofițeri germani și români pe câmpul de instrucție

O moștenire de țărani și ostași: „Condeiele lui Vodă"...

Care cum simte, care cum gândește, dela opincă până la vlădică, românul știe că toți ai lui — țărani și ostași au fost, din timpurile cele mai îndepărtate.

Muncind pământul și roadele pământului fiind binecuvântate, și alții au poftit la ele. Ca să și le apere, în trecut, românul a stat mereu de veghe, cu flinta și cu sapa, cu sabia și cu coasa.

Cine nu știe, în adevăr, de câte ori sapa și coasa au fost de folos românului nu numai ca unelte, la lucratul ogoarelor, dar și ca arme, — la luptă — împotriva străinului hrăpăreț?

Fiindcă pământul lui era, așa cum este și astăzi, mai bogat decât al străinului. Și la un pământ bogat râvnește, pe drept sau pe nedrept, oricine.

Așa, pe vremea Domnitorului Moldovei Ștefan cel Mare, niște iscoade au aflat la marginea unui sat pe câțiva țărani care dădeau zor cu ascuțitul coaselor:

— „Da'ce faceți, oameni buni acolo?

— „Bună fie-vă inima, iaca ce vedeți și Dumneavoastră.

— „Și ce vi-i zorul ăsta? Doar vremea nu-i de cosit!... se mirară aceia, că era în luna lui Prier.

— „D'apăi nu-i după vreme, boeri Dumneavoastră, ci-i după porunca de sus.

— „Și ce poruncă-i de sus?

— „Mdè! Asta îți ști dacă-ți întrebă acolo..., ziseră sătenii cam în silă și cam dându-și coate față de ciudata stăruință a iscoadelor.

Iar unul dintre săteni se ridică, încet, încruntat, înalt cât un munte și, lăsându-și umbra peste cei care tot întrebaseră — și care acum se cam depărtau în pripă — le aruncă vorba aceasta:

— „Aflați, dacă nu v'a fi oarecum să știți... *Noi ascuțim condeiele lui Vodă!...*

Coasele țăranilor lui Ștefan cel Mare erau pe atunci „condeiele" cu care Vodă scria istoria țării.

Așa dar între unealta de lucru și arma de luptă deosebire mare nu se făcea. Precum era și cea mai firească legătură între pământul fiecăruia, muncit de fiecare, și pământul tuturora, apărat de obștime.

Pământul fiecăruia: acesta este — și azi ca și atunci — ogorul care răsplătește sudorile bărbatului și femeii; e ograda cu vitele, orătăniile și bruma de bucate strânse; e livada care primește voioasă zbenguiala de toată ziua a copiilor.

Pământul tuturora: acesta este — și azi ca și atunci — lunca frumoasă din satul dela șapte poște, lunca în care s'au întâlnit întâia dată Ion cu Ileana; e târgul dintr'un fund luminos de zare, târgul unde se face vânzare mare de bucate și vite și de unde vine omul cu bani grei la chimir; după cum pământ al tuturora e de bună seamă și cimitirul din sat unde s'au retras la odihnă de veci, bătrânii; după cum pământ al tuturora e și acela al câmpurilor de bătaie în care ai noștri, de pretutindeni, dorm somnul împăcat al vitejilor.

Toți acești viteji, una au știut; că așa cum ograda fiecăruia era însemnată cu șanțuri, de mâna omului, ograda Neamului a fost împrejmuită de mâna lui Dumnezeu cu trei șanțuri de ape mari, drept semn al locului lor, în lume și stavilă față de alte neamuri.

Și cum una le-a fost simțirea asta — a legăturii dintre pământul lor și pământul țării — una le-a fost și fapta.

Țărani fiind, ostași ai pământului s'au simțit dela sine, după îndemnurile pământului însuși și după lègea lăuntrică a cugetului lor, care-i învăța să spună — ca pe cosașii lui Ștefan cel Mare — că nu coasele își ascut, ci „condeiele lui Vodă", cu care urmau să scrie carte la dușman...

Azi, țărani și ostași, îndurând răbdători clipa de urgie care fu prielnică străinului și vrășmașă lor, Românii așteaptă și se pregătesc să-și refacă șanțurile stricate din jurul ogrăzii.

Apele au venit mari și în timp ce la moara străinului au adus mare dever, la noi au pustiit și vieți de frați și averi și suflete de oameni.

„Condeiele lui Vodă", însă, vor mai scrie.

Soldat t. r. C. THEODORESCU

Mormântul eroului

Din stânca unui munte,
Grăbit pornește 'n vale,
Un mic izvor ce apa
Își mână rotogoale.

Pe calea șerpuită,
El vesel se tot duce
Și 'ndrumu-i zilnic trece
Pe lângă o scundă cruce.

Și nimeni n'o cunoaște.
Ei n'ar putea anume,
Să spună a cui e groapa
Retrasă aci de lume.

Izvorul doar în șoapte,
Cu glas ca de ecou,
Își poartă 'n veci murmurul:
„Aici, zace un erou!"

N.

VACA LUI LEBEDEV

PĂȚANIA CAPORALULUI SAVA UNGUREANU

de Locot. rez. ELIE BUFNEA

(Urmare 8)

A făcut patru zile cu căruța, prin pădure. Când ajungea în poiene, se afundau roțile în mocirlă de-abia ieșeau.

Așa pădure nu văzuse până atunci. Era deasă, cu arborii uriași și bătrâni și plină de veverițe cenușii, cu burta albă, cum sunt pline vara holdele de vrăbii. Când foșneau printre frunze, credea că-s șopârle sburătoare și se speria.

Drumurile străbătute nu erau ca drumurile din țara lui. Erau numai poteci, săpate de ape și întrerupte de mocirle și de băltoace.

I se părea că pe margini zac copacii, tăiați de când s'au croit potecile, dar nu erau copaci. Lemnul putrezise și-l spălase ploaia; rămăsese numai coaja, — întreagă, așa ca trunchiul copacului și tare, aproape ca piatra. Ai fi crezut, că un cutremur de pământ răsturnase acolo, în curciș și'n curmeziș, mii de coșuri mari de fabrici, așa întregi, cum au stat altădată drepte, cu deschizăturile spre cer.

Auzise el pădurea aceasta — Taiga — are multe minunății și ciudățenii, dar nu-i venea să creadă. Acum le vedea cu ochii!

A dat în drum peste sate pustii, cu casele noi-nouțe și nu înțelegea ce sate sunt acelea. Uneori a trecut peste vetre de sat, numai cu temeliile caselor așezate și lăsate în părăsire. Unele sate aveau și biserici, — tot pustii și cu crucile rupte. Unele aveau nume de sate, altele n'aveau nici un nume. A trecut Sava și peste vetre de sat cu nume românești, ca'n Basarabia. A trecut prin Bogatârcea, Dunărea, Novaia-Basarabia, Inul și Omul.

Când a ajuns la niște bărăci de scândură, la noii săi tovarăși de muncă, a aflat și povestea satelor. A aflat că Rușii construiseră satele acelea pentru ca s'aducă acolo, în fundul Siberiei, colouiști din marginile Rusiei, din Crimeea și din Ucraina. Și se gândea Sava, că tot așa se vor simți și coloniștii prin păduri și prin poiene, cum s'a simțit și el printre Tătari!

Numai canaluri nu săpase niciodată. Pe vremuri îi era groază că'n armată va săpa tranșee și acum își dădea seama cât de greu se sapă, pe vreme bună sau pe vreme rea, pe frig sau pe căldură, totdeauna cu apa până la genunchi, șanțuri de secare a mocirlelor.

A lăsat Dumnezeu acum ca și dorul lui de a umbla haimana, fără căpătâi, din oraș în oraș, să fie împlinit. I se părea că și China și Mongolia sunt niște orășele prin care și dânsul a trecut ca prin vis și dacă îi va fi scris să se mai reîntoarcă vreodată în țara lui, multe și felurite lucruri va avea de povestit. Că singurii tovarăși de muncă și de greu erau prizonierii chinezi și mongoli, căzuți în mâna Rușilor în luptele din Manciuria. Mai erau, este adevărat, și câțiva ocnași tunguzi, aduși dela minele de cărbuni din Petrovskyzavod, tocmai de dincolo de lacul Baical.

Și Chinezii și Mongolii vorbeau puțină limbă rusească și-și povesteau dorul de casă. Il povestea și Sava Ungureanu, dar niciodată n'a îndrăznit să spună Chinezilor și Mongolilor că fugise din țara lui și încă dela paza frontierei. Ii era teamă să nu-i dea unul cu târnăcopul în cap.

Unui chinez i-a povestit totuși vieața lui sbuciumată, dar nu chiar așa de adevărat cum o trăise. I-a spus și poveste cu vaca lui Lebedev.

Chinezul a făcut ochii mari și doi pași înapoi, privind pe Sava drept între sprâncene. Simțea cum îl arde privirea chinezului.

— Și, ce era Lebedev, Român?

— Nu, era Rus.

— Era spion! — strigă Chinezul — și comunica prin tine tovarășilor lui, că nu mai poate lucra în orașul în care lucrase până atunci și-și mută toată banda în alt oraș!

— Bine, dar vaca?

— Să creadă lumea că-i văcar, nu Lebedev al tău, prostule!

Apoi, scârbit Chinezul, îi întoarse spatele și reveni, râzând cu hohote și arătând cu mâna întinsă spre fostul caporal:

— Tu ești vaca — vaca lui Lebedev! și râdea Chinezul cu lacrimi, — râdea mai tare ca Rușii din Tiraspol.

Când a văzut Chinezi întâia dată, i-a fost frică. Și-a adus aminte de niște sperietori de păsări ce le văzuse prin Moldova, în lanurile de grâu. Chiar așa erau!

Auzise el de cozile lor și acum le vedea așa cum sunt: negre ca tăciunele, lungi cât șira spinării și împletite numai din părul dela spate.

Erau mărunți. El era voinic, cât doi chinezi. Erau galbeni ca ceara, cu mustățile rare, ca porumbul săracului și unii chiar fără mustăți. Subțiri ca niște fete mari, cu ochii mici ca dihorii și așezați în linie dreaptă. Când vorbeau, i se părea lui Sava că încalecă vorba una peste alta, de nu putea înțelege unde începe și unde sfârșește cuvântul.

Cât despre Mongoli — se gândea, că dacă ar fi întâlnit unul prin pădure, ar fi crezut că-i dracul-gol și-o lua la fugă. Erau mici și îndesați. Era și el îndesat, dar îl întreceau Mongolii. Avea și el capul mare, dar Mongolii aveau capul de patru ori cât a lui Sava. Era numai os și aproape fără frunte. Ochii, tot ca la dihori erau și părul des și tare ca țepele ariciului. Nasul lătăreț, cu nările drept și mari, ca două găuri făcute cu burghiul. Mai erau și spâni ca broaștele. Deoparte și de alta a nasului aveau câte o umflătură de os roșcat, chiar în obraz, de-i făcea și mai urâți.

Mâinile lor erau groase ca genunchii lui Sava, iar picioarele erau grele ca plumbul, încât abia le târau. Mai erau și scurte ca de trei-patru palme.

Se gândea Sava, că numai dacă ar lega patru Chinezi laolaltă, ar face cât un Mongol.

Se minuna când îi auzea vorbind, — așa vorbeau de rar și când vorbeau, credea-i că bat cu un lemn în fundul unui ciubăr: tuc, toc, tac, tuc!

Tanguzii erau tot un fel de Mongoli. Erau și ei galbeni ca ceara, spâni și murdari ca dracii ieșiți din iad. Veneau dealtfel din fundul unor mine de cărbuni și știa el ce-i acolo.

I-se părea că sunt însă mai iuți și mai subțirei decât Mongolii. Ochii nu-i aveau așa de mici și chiar așa de drepți și nici picioarele așa de scurte — altfel tot Mongoli ar fi fost.

(Urmare în numărul viitor)

AMINTIRI BUCOVINENE

Nu sunt bucovinean de baştină, dar mi-am petrecut şi eu cinci dintre cei mai frumoşi ani ai tinereţii pe meleagurile bucovinene. Şi de câte ori mi-aduc aminte, mă năpădeşte dorul şi duioşia pentru fermecătoarele coline împădurite cu fagi şi brazi, ca şi pentru văile dăruite cu iarbă grasă, pe unde călca trufaş până de curând ciubota ostaşului străin de neamul nostru şi străin de sângele şi credinţa populaţiei băştinaşe.

Când am intrat întâiu în Bucovina, mă purta trenul repede, furându-mi de sub ochi icoane şi privelişti. Totuşi, mi-am dat grabnic seama, că cele citite în cărţi despre podoabele şi minunea Bucovinii, sunt întrecute cu mult de realitatea văzută aevea.

Am coborît în capitala ţinutului, Cernăuţii: mare şi frumoasă aşezare omenească, cuprinzând în sine câteva dintre cele mai preţioase comori, fie artistice, cu palatul Sfintei Mitropolii, fie naturale, cum sunt malurile Prutului ori minunata grădină publică.

Dar străbătând străzile Cernăuţilor, am rămas tare nedumerit: nicăieri firmă românească ori numai românească, ci pretutindeni firme numai în limbă străină, ori şi în limbă străină, cu un pronunţat iz de usturoiu.

M'am vârît printre oameni, m'am amestecat prin mulţime, am pătruns în pieţe şi grădini, am tras cu urechea la tot ce se vorbea şi la felul cum se vorbea: am prins ici-colea două-trei vorbe moldoveneşti, iar în schimb puhoi de cuvinte străine, acelaş graiu barbar, venit de pe meleagurile galiţiene.

Şi pretutindeni mişunau coroiaţii, pistruiaţii şi perciunaţii, cu caftanele până la pământ şi cu obrăznicia gata să te doboare în ţărână.

Mi-am adus atunci aminte de versurile marelui poet Eminescu:

Iar tu, frumoasă Bucovină,
Diamant din stema lui Ştefan
Ajunsa-i roabă şi cadână,
Pe mâini murdare de jidan.

Nedumerirea mea se schimbă în ciudă, ciuda se prefăcu în adevărată scârbă.

Aceasta să fie limba românească a Bucovinii? Acesta să fie tipul adevăratului bucovinean? Acesta să fie sufletul românesc din Bucovina?...

M'am înverşunat să aflu adevărul. Şi am cutreerat de atunci cam toate meleagurile bucovinene.

Pe măsură ce mă depărtam de aceşti Cernăuţi cu miros de putreziciune şi mă afundam în rândurile poporului blajin şi muncitor, îmi tot venea inima la loc: pretutindeni chipuri falnice, portul vechilor plăeşi ai lui Ştefan cel Mare, cu pletele fâlfâind pe ceafă şi pălăria larg-rotată; ochi limpezi, cu privirea dreaptă şi îndrăzneaţă, fără ispitiri şi fără obrăznicie; limba ca un fagure de miere, cu molcome întorsături de graiu moldovenesc şi expresiuni înflorite ca un covor; hotărîre dârză, voinţă neînfricată şi conştiinţă luminoasă de Român.

Da, aceştia sunt băştinaşii, aceştia sunt stăpânii!

Din Rădăuţi la Siret, din Suceava la Humor şi Câmpulungul-Moldovenesc, ei hălăduiesc, cultivă, apără şi îngraşă cu sângele lor şi al duşmanilor, de sute şi mii de ani, câmpiile bucovinene, plaiurile bucovinene, colinele bucovinene.

Mă simţeam crescut, sporit, mândru că fac parte din aceeaşi rasă cu falnicii arcaşi din creerii munţilor, veşnic curaţi în albul lor văşmânt strămoşesc, ori cu trudnicii muncitori din câmpiile roditoare, ce-şi plimbă ochii după soare şi privesc cu dragoste şi nădejde spre Suceava, cetatea de scaun a lui Ştefan cel Mare şi Sfânt.

Aud glasul inimii lor, ce intonează, împreună cu poetul, cântecul:

Ah, Ştefane Voevoade,
Scoală din mintean,
Că duiumul de noroade
Inima din el i-o roade,
Bietul pământean.

Căci Jidanii şi Rutenii
Pripăşiţi pe-aici,
Spun că ei sunt pământenii,
Iară noi, noi Moldovenii,
Suntem venetici.

Numai către Nordul Bucovinii am găsit locuitori care se ţineau drept Ucrainieni. Şi erau intr'adevăr unii veniţi de peste Ceremuş ori Nistru, cum se întâmplă mai de obiceiu în ţinuturile mărginaşe. Dar cei mai mulţi aşteptau clipa când vei fi singur, ca să te ia ferit la o parte şi să-ţi mărturisească în taină că şi el e Român, moldovean de baştină, cu multe şiruri de strămoşi în urmă. Iar drept dovadă, îţi arăta un vraf de hârtii şi ispisoace din străbuni şi îşi spunea, nu fără o undă de semeţie în glas, că se cheamă Fasole, ori Dragoş, ori Tăutu.

Aşa am ajuns să iubesc şi să preţuiesc Bucovina!

Şi am înţeles că orice vânturi vor bântui aceste plaiuri şi coline, Bucovina — toată Bucovina! — este şi va rămâne a noastră, românească!

S'or înstrăina oraşele, dar oraşele sunt mormântul populaţiei: ele nu fac copii, n'au sucul reavăn al pământului şi sângele proaspăt al viitorului, ele sunt nevoite să-şi înoiască rândurile secătuite prin elemente viguroase venite dela ţară.

Iar ţara este românească. Ţara naşte copii şi îi dăruieşte oraşului. Oraşul îi robeşte un timp, îi pune la munci grele, dar, până la urmă, este biruit.

De aceea, nici în Bucovina, nici în Basarabia, nici în alte ţinuturi unde a năboit duşmanul stăpânitor, Românul n'a putut şi nu poate fi robit şi nimicit, ci, prin voinţa istoriei şi a lui Dumnezeu, el învinge totdeauna până la urmă.

Conştienţi de drepturile şi dreptatea noastră, la porunca Regelui şi a Conducătorului Statului, am tras sabia şi am pornit.

Am pornit să desrobim fraţii şi să întregim iarăşi sfânta moştenire a lui Ştefan cel Mare şi Sfânt.

Poate că unii dintre noi vor cădea: sunt jertfele necesare care vor servi drept pietre de temelie pentru România viitoare.

Prin aceste jertfe, ca şi prin toate suferinţele îndurate de neamul nostru, ne câştigăm dreptul la viaţă, la o vieaţă liberă, înaltă, frumoasă, în România unită şi întregită pentru veşnicie.

Prin aceste jertfe, Bucovina, mândra Bucovină, va vedea iarăşi fluturând deasupra meleagurilor sale flamura tricoloră şi va auzi din nou sunând prelung şi vesel clopotele ce amuţiseră în turlele bisericilor.

VALERIU GRECU

Mânăstirea Putna cu mormântul lui Ştefan cel Mare

Palatul metropolitan din Cernăuţi

Nu e zi de doliu!
E zi de sărbătoare

Naţiunea română îşi simţea inima strânsă în cleştele durerii la gândul că se apropie ziua împlinirii unui an de când hoardele bolşevice au cotropit pământul Basarabiei şi al unei părţi din Bucovina dragă, pe care poetul a cântat-o cu-atâta duioşie:

Dulce Bucovină,
Veselă grădină,
Cu pomi roditori
Şi mândri feciori...

Poporul se temea că va fi osândit să-şi înăbuşe, ca şi anul trecut, chinul în piept, să-şi muşte pumnii şi să tacă, neputincios. Când zicem „poporul", poate că nu rostim cuvântul cel adevărat, fiindcă mulţi dintre noi şi voi ştiam că în scurgerea acestor din urmă douăsprezece luni s'a schimbat ceva în ţara noastră, atât de greu încercată de soartă. Nevolnicia şi necinstea au fost izgonite, frunţile plecate spre pământ au fost îndemnate să se înalţe, mândre, ochilor li s'a spus să privească, plini de încredere, drept înainte. Un braţ hotărît a ridicat din tină steagul închinat fără luptă, un glas a răsunat puternic, strigându-ne:

— Români, curaj! Nedreptatea va fi răzbunată şi ruşinea va fi spălată! Strângeţi-vă în jurul meu şi aşteptaţi cuvântul pe care vi-l voiu rosti! Uniţi-vă, fiţi toţi o simţire şi-un cuget, căci, adevăr zic vouă, ceasul mântuirii nu va întârzia să bată!

Cel care a grăit astfel poporului, cel care s'a arătat arhanghel providenţial al deşteptării noastre, aducându-ne aminte că naţia română a cunoscut şi altădată vremuri de restrişte, fără să-şi piardă, cu toate acestea, încrederea în misiunea pe care Atoate Ziditorul i-a hărăzit-o pe aceste meleaguri, ştiind să primească loviturile, dar şi să le înapoieze cu prisosinţă, este Conducătorul Statului, d-l general Antonescu, părintele şi îndrumătorul întru cele bune, al nostru.

Pentru noi toţi, Conducătorul a suferit şi a nădăjduit. Cu tărie a înlăturat piedicile ce i s'au pus în cale, cu înţelepciune dumnezeiască a despicat drumul către izbândă. Şi iată că atunci când mulţi dintre noi gândeau cutremuraţi de durere şi de obidă că ziua când se împlinea un an dela schilodirea şi împuţinarea patriei, va fi o zi cu chenar negru în calendar, cu tristeţă în suflet şi'n priviri, cu dangăte de jale în aer, Conducătorul brav şi cuminte al norodului românesc, ne dăruieşte bucuria pe care nici în vis nu o credeam atât de apropiată. El a pus în mâna noastră spada şi ne-a spus:

— Mântuirea voastră este prin voi! Desmorţiţi-vă, porniţi la luptă, luaţi ce vi s'a luat, pedepsiţi cutezanţa mişelească a duşmanului. Biruinţa va fi cu voi, căci de partea voastră este şi puterea şi dreptatea.

Mulţumită Lui, ziua de astăzi ne găseşte iarăşi pe locurile care ale noastre au fost, sunt şi vor fi. Mulţumită Lui, clopotele nu jelesc astăzi, capetele nu mai sunt plecate spre pământ, privirile nu mai oglindesc în ele umilinţa. O zi de care ne temeam că va fi de tristeţă cumplită s'a schimbat într'una de sărbătoare.

Bucuraţi-vă, ostaşi! Aveţi în sfârşit prilejul sfânt să arătaţi că sunteţi urmaşii vrednici ai celor care, de a lungul veacurilor, au ştiut, cu credinţă şi cu sângele lor, să apere pământul acesta dăruit nouă de Dumnezeu să-l muncim cu truda frunţii noastre şi să-l păstrăm cu puterea braţului nostru.

Trăiască România!

CHEMARE

Când Domnul fierul ne-a trimis,
El n'a vrut să mai vadă
Iloţi şi slugi, şi el a dat
Bărbatului o spadă.
I-a dat în piept avânt ceresc
Şi'n vorba lui mândrie,
Să'nfrunte moartea l-a'ndreptat
In câmp de bătălie.

Voim şi noi ce Domnul vrea:
Lumină, libertate!
De dragul negrei tiranii
Noi nu lovim în frate!
Dar cel ce jugul nostru vor
De mii de ori să piară, —
Căci nu-i dăm nici loc de mormânt
In scumpa noastră ţară!

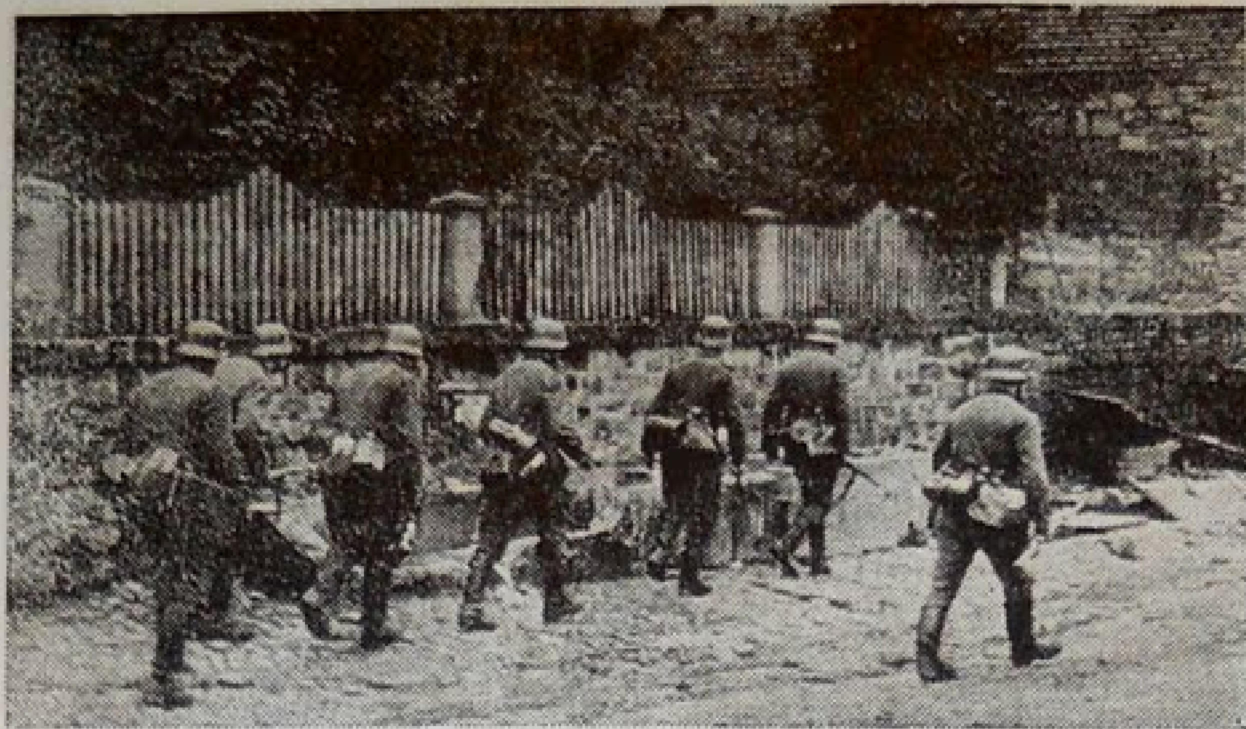
O, ţara noastră, cald cămin
De dor şi omenie,
Jurăm pe moşi şi pe nepoţi,
Tu, sfântă Românie:
Pe cei smeriţi şi blânzi sub scut! —
La corbi cu toţi tâlharii!
Ne cer, pentru'nfruntarea lor,
Să-i răzbunăm, cesarii!

Să sune goarnele! Văpăi
Văzduhul să-l aprindă,
Sus tot ce-i suflet românesc
Toţi armele să prindă!
Sus inima şi fruntea sus!
Sus cugetul şi firea!
Pornim potopul, să spălăm
Ruşinea şi'njosirea!

Să sune goarnele! Pornim
Cu vuet de furtună, —
Cu fierul dreptei răzbunări
Mândria se răzbună!
Să cadă solii, negrei nopţi,
Pârjol să-i pârjolească,
Să simtă neam de neamul lor
Răsplata românească.

Să fâlfâie sub cer aprins
Stindardele 'nălţate
Eroic neam s'a ridicat
Şi cere libertate!
'nainte, în războiul sfânt,
Al scumpei noastre naţii! —
Invingem sau murim în foc
..Cum liberi mor bărbaţii!..

I. U. S.

Ostaşi germani în patrulare

42 ore cu o patrulă de recunoaştere

Un locotenent şi 10 oameni trebue să facă o recunoaştere pe o insulă grecească. Marea Egee e limpede şi albastră, vălurelele se joacă sburdalnice pe lângă ţărmul insulei Lemnos. Tot aşa de limpezi şi albaştri sunt ochii locotenentului când primeşte din partea comandantului misiunea: „veţi face o recunoaştere asupra posibilităţilor pe care le oferă terenul, poziţiilor inamice şi fortificaţiilor de pe insula Lesbos. Pe cât posibil evitaţi orice ciocnire“.

Aceasta e misiunea, şi nu e uşoară. După scurt timp apare o barcă cu motor şi pânze, un cutter pescăresc, ancorată până acum în golful Modros al insulei. Vasele de felul acesta nu au compas şi nici alte aparate de navigaţie. Merg din insulă în insulă ori pescuesc dealungul coastelor. Aşa că se aplică la propriu zicala: să cerci marea cu degetul! Soarele e încă sus şi arată drumul. Soldaţii s'au întins pe scândurile şi odgoanele de pe punte, oriunde au găsit un locşor gol. Muniţie e destulă pe bord şi armele au arătat de multe ori ce pot. Din partea asta nicio grijă.

Vasul înaintează mereu în larg. Briza uşoară s'a schimbat într'un vânt puternic. Marea se încreţeşte întâi, apoi valurile se fac tot mai mari şi aleargă cu crestele înspumate. E cam îngrijorător, fiindcă în Egeea vremea se schimbă foarte uşor.

„Mai cu economie flăcăule, nu da aşa zor! Cine ştie când mai vedem pământ....“ Spune caporalul unui camarad care înfulecă cu poftă dintr'un sandvici cu unt şi cârnat pe care-l ţine în stânga, şi cu o halcă de slănină în dreapta. După cină fiecare se întinde cum poate pe punte. E cam greu fiindcă vasul e mic. Noaptea e rece.

Vântul s'a înăsprit. O călătorie cam furtunoasă. Valurile spală puntea de câte ori prora se afundă în vreun talaz. Spumegă, plescăe şi mugesc, iar norii gonesc zoriţi pe cer acoperind şi descoperind mereu luna şi stelele. Un întuneric ca păcura, pe care furtuna îl face şi mai rece şi mai negru. In sfârşit, după o noapte lungă şi grea, începe să mijească de ziuă: Să vede ţărmul. Dar vasul joacă în voia valurilor şi nu ascultă de lopeţile care îl îndreaptă către pământul din zare. E târît mereu spre răsărit. In fine, după câteva ore, Lesbos e vizibilă. Toţi ochii o privesc cu atenţie. Nu se poate deosebi nimic pe insulă. Vederea e împiedecată de ceaţa cenuşie a dimineţii. Ce s'o fi ascunzând înapoia ei?

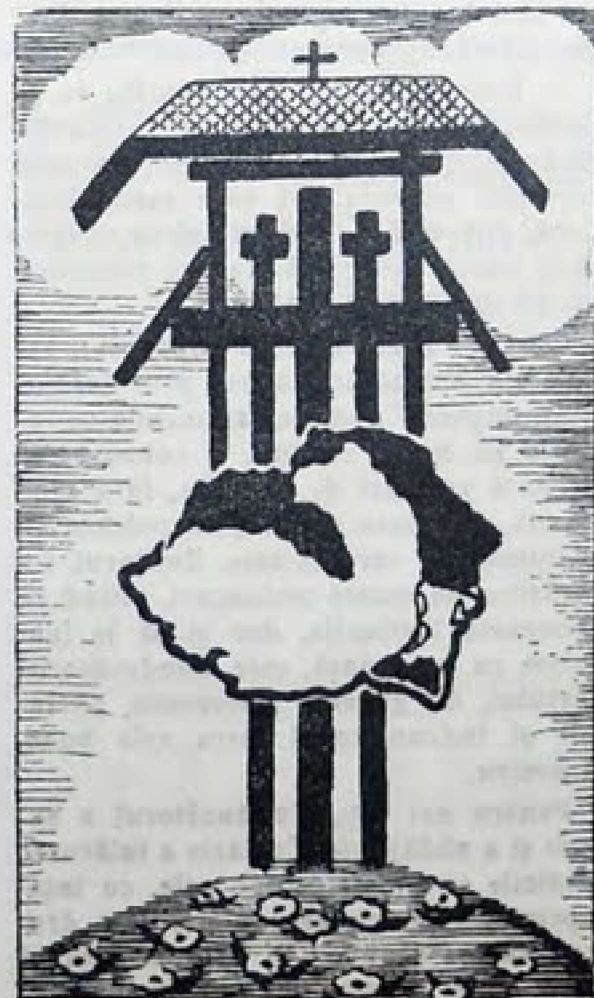
Către amiază, ancorala. Trupa de recunoaştere sare pe ţărm. Debarcarea n'a durat decât zece minute. In lung şi lat nu se vede nimic. Insula stâncoasă se întinde în faţa soldaţilor: trebuesc trecuţi vreo 1.000 metri înălţime. Ţinutul e fără drumuri. Din când în când întâlnesc cât un păstor sau localnic, care îi priveşte cu ochii mari. Abia dacă îşi dau seama că sunt soldaţi germani. Se gândesc poate la „credincioşi prieteni englezi“ care aveau multe treburi în această insulă.

Trebuesc învinse multe greutăţi: Drumurile proaste, arşiţă, locuri necunoscute. Trupa înaintează hotărîtă către oraşul cel mai apropiat, Mythyma. Aici trebue să fie ceva de aflat. Un soldat e trimis înapoi, să ducă vasul dealungul coastei. Primii greci vin către soldaţi. Aceştia îşi pregătesc armele, dar numai ca precauţie. Nicio rezistenţă!

Oamenii nu înţeleg nimic, până se găseşte un tălmaciu care le pune întrebările lui „diplomatice“. Se vede bine că localncii habar nu au ce să facă cu soldaţii. Le spune că în localitatea apropiată, la Petra, se află un regiment grec. Sunt câţiva kilometri până acolo, dar e deajuns că au aflat-o.

Principalul este acum ca trupa să-şi pună în siguranţă informaţia căpătată. Coboară spre coastă pe drumul cel mai scurt. Motorul vasului e pus în funcţiune şi pe la ora 7,30 după amiază toată lumea e din nou pe bord. Se ridică şi pânzele şi barca e împinsă în larg de motor şi vânt.

Aşa dar numai la 5 kilometri de locul unde ancoraseră se găseşte un regiment întreg. Planurile şi schiţele coastei şi locurilor de ancorat sunt în buzunar. Misiunea e îndeplinită. Mai e de făcut acum o lungă cale pe mare, până la Lemnos. Un locotenent şi 10 oameni au tras o raită în largul mării. O raită de 42 ore pe mare şi uscat! Aceasta este infanteria germană!

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Bunii camarazi

Războiul sfânt care s'a deschis împotriva pângăritorilor de altare şi lupta înverşunată dusă de aliaţii germani şi de bravii noştri ostaşi, au început să fie prilej de laudă pentru toţi cei care au putut vedea îndârjirea oştilor creştinătăţii.

Astfel, toate marile jurnale din străinătate, în cap cu prietenii noştri Italieni, şi-au trimis pe front pe cei mai de seamă corespondenţi de războiu, pentru a înfăţişa lumii dovezile de vitejie pe care le dau soldaţii germani şi români, care luptă astăzi sub comanda Generalului Antonescu.

Unul din aceşti corespondenţi povesteşte cu mult adevăr, cum trupele române au trecut Prutul, alături de unităţile motorizate germane.

Iată ce spune trimisul marelui ziar Italian, „Corriere della Sera“:

„Prezenţa diviziilor române de infanterie şi de cavalerie alături de carele de asalt ale armatei germane este poate cea mai plăcută surpriză a acestor două prime zile de războiu, fiindcă părea apusă pentru totdeauna vremea în care nechezatul cailor şi asprele glasuri ale oamenilor scandau ritmul sonor al bătăliei“. Şi continuând în descrierea acestei stranii împerecheri a maşinei cu elementul uman, autorul scrie:

„Este frumos, neînchipuit de frumos, de sugestiv şi de emoţionant să vezi maşinile de oţel, învăluite într'un nimb de fum albastru, brăzdând cu crâncen sunet metalic verdele câmpului şi avansând la atac, întovărăşite şi urmate de escadroanele cavaleriei române în galop, cu coamele în vânt, cu săbiile strălucind goale în fulgerele galbene ale steagurilor.

„Este, în aceşti bruni soldaţi români cu feţele întunecate, cu uniforma galbenă de culoarea pământului moldovenesc, este, în aceşti soldaţi care vorbesc o limbă tot atât de apropiată de latină ca şi italiana, este în ei o furie, o bucurie ascuţită şi vie, care în nerăbdarea luptei e neînchipuit de impresionantă.

„Am văzut pe marginea râului vreo 10 soldaţi răniţi, poate cei dintâiu: câţiva soldaţi germani şi câţiva soldaţi români; nu vorbeau, stăteau fără gesturi. Germanii erau mai detaşaţi de suferinţa lor; în ochii românilor străluceau o extraordinară intensitate; părea că nu simt durerea; ei priveau tovarăşii şi infirmierele venite din satele apropiate cu o stranie lucire în ochi.

„Frumoşi soldaţi şi bine se luptă“, „Guten Kameraden“, mi-a spus un camarad german. Şi cuvintele „Kamerad“ avea în acest caz înţelesul de colaborator“.

DOROBANŢII

Au primit botezul focului acum 64 ani, sub zidurile Plevnei şi ale Griviţei.

Acolo s'a pus temelia celor dintâiu batalioane de dorobanţi. Acolo s'au născut, în jertfa celor dintâiu lupte care au reînviat gloria străbună, regimentele care poartă astăzi, cu mândrie, numele soldaţilor dragi Regelui Carol I.

In fiecare războiu, dorobanţii au arătat ce pot: s'au bătut cu înverşunare, pentru ca să apere pământul ce le-a fost dăruit de celălalt mare Rege, Ferdinand I, Intregitorul de ţară.

Crucea albastră a Ordinului „Mihai Viteazul“, străluceşte aproape pe fiecare dintre drapelele regimentelor de dorobanţi.

Căci fiecare dintre aceste unităţi, formate din adevăraţii fii ai Neamului, din judeţele de sub deal, a dovedit că ţine la mândria numelui ce i-a fost dat de Cel dintâiu domn al României.

In pieptul fiecărui dorobanţ se mistuie, chinuitoare, dorinţa de-a fi la înălţimea celor ce-au luptat, cu atâta vitejie, şi în 1877 şi în 1916.

Dorobanţii, care au trebuit să treacă, acum 64 ani, Dunărea, pentru a scoate cu faţa curată armata rusă a Ţarului Alexandru al II-lea, au trecut acuma Prutul, pentru a se măsura cu soldaţii Ţarului roşu.

Dorobanţii aceştia ştiu că se duc să desrobească pe fraţii lor răzeşi din Basarabia, de sub cnutul rusesc, că se duc să scape pe ceilalţi fraţi, pe Bucovinenii, printre care au stat cu cantonamentul atâtea luni.

Ei se duc să răsbune, cu toată setea, pe fiecare dintre camarazii despuiaţi anul trecut, de uneltele Moscovei.

Dar ei se mai duc, acolo, ca să scape o întreagă omenire de pecinginea comunismului. Se duc, alături de camarazii germani, ca să redea lumii pe Dumnezeul batjocorit de spurcăciunea bolşevică; să redea Rusiei Credinţa, călcată în picioare, de tovarăşul Stalin.

Se duc să redea ţăranului, dreptul de muncă asupra pământului lui, al cărui rod este luat acum de colhozul Statului.

Se duc să pună în locul necinstirii femeilor, cinstirea familiei şi a căminului.

Se duc să redea părinţilor, pe copiii smulşi dela sân şi aruncaţi apoi în turme rătăcitoare, pe tot pământul Rusiei.

Dincolo de Prut, ostaşul român şi camaradul său german nu se duc numai cu sabia şi cu arma.

Ei se duc cu odăjdiile sfinţite ale preoţilor, care poartă Sfânta Evanghelie, şi dau binecuvântarea Crucii.

Celor care nu l-au pierdut pe Hristos, dorobanţii români le vor întinde aghiasma curată şi dătătoare de viaţă a credinţei celei drepte, care va împrăştia, ca pe un nour de fum, toate duhurile sălbătăciei şi ale silniciei bolşevice, vor risipi toate miaşmele sângelui vărsat acolo de Anticristul roşu.

Cap. t. r. VIŞINESCU G. ALEX.

BASARABIA

Pe tine Basarabie fecioară
Te prea mărim în cântece de slavă,
Tu care ai un suflet de vioară
Şi-o inimă de pasăre 'n dumbravă.

Când te-a jertfit istoria nătângă,
Au plâns: izvorul, codrul şi norodul...
Şi au ven't privighetori să plângă
Şi-a plâns la Putna 'n groapă Voevodul.

Dar braţ român se va 'nălţa ca luna
Şi biruind a lumii făr' de lege,
Ţi-a dărui să ai pe totdeauna:
O ţară întregită şi un Rege.

D. IOV

Povestea văcarului mâniat pe sat

Un văcar adese tot se mânia
De care sătenii nimic nu știa;
Așa el odată iar s'a mâniat
Și o zi întreagă nimic n'a mâncat.
Seara dacă vine la nevasta sa,
Cu păreri în capu-i, că lumi-i păsa,
O 'ntrebă zicându-i: Ce zicea prin sat?
Le păsa de dânsul, căci el n'a mâncat?
Nevasta lui, care era ca și el,
Prea cu minte mare ca de copăcel,
Ii zise: „Zău, nu știu, ei nu mi-a vorbit
Poate și pe mine s'o fi necăjit,
Că oricâți cu carul pe la noi trecea
Asupră-mi nici ochii nu și-i întorcea
Ci-și biciuia caii, boii își bătea,
Ca și când prin dânșii necazu-și scotea".
Fie, el îi zise, tot nu mă împac,
Nu mănânc nici mâine, ca să vezi ce fac.
Așa el se duse ca un sec și prost
Și ținu săracul ș'a doua zi post
Seara iar întreabă ce au zis de el
Și ea îi răspunse tot în acest fel.
El iar se 'ntărâtă cum o auzi
Și, nu mănânc, zise, nici a treia zi.
Dar, răzbindu-l foamea, n'a mai între-
[bat,
Ci îi părea miere codrul cel uscat.

Stalin vede stele. . . . verzi!

Ghicitori

Pe câmpul lui Basarab
Numai meiu vărsat
(stelele și cerul)

Cum îi rupi hainele
Iți și arată colții
(știuletele de porumb)

Când stă iepurele
Și nu fuge?
(Când este în frigare).

Ce nu-i drept și totuș nu-i păcat?
(piciorul stâng).

Epistoliile soldatului Neață

Dăundeva Dăpă Zonă

Dragă Marițico
Află despre Mine că sânt f. f. f. bine numacă
Stănică furierul cică n'are Ordine Verzi
pentru muieri așa că nu putui săte aduc și
pă Tine aici săi stingi pă bolșevicii după ceafă cu
făcălețul dă Mămăligă. Da lasă că am io grijă
dă ei Mama lor dă oți. Nu că mă laud da tu
mă ști. Când trecui Prutu și pusei bocancu
dăpă nou pă scumpul pământ al Basarabiei ce săți
spun Marițico parcă îmi creștea în piept un Balaur
cu o Mie dă capete. Uiiiiiiii pă ei fraților că mai!
an pă vremea asta făceau pă grozavii și ne luară Țara
fără săși măsoare corajul cu noi. Să fi văzut tu
Marițico cum neam pupatără cu frații Noștri
Români și cum am plânsără dă bucurie împreună
io zic că leșinai. Io paici spunele și ălora dân Sat să
știe și ei o duc nene ca în Rai și prinsei singur-fa
șase bolșevici și Zău dă nu mai întoarce io fruntaș cu
o floare mândră dă dovleac pă umăr că a dat mâna cu
mine și don Căpitan și don Colonel și a zis Bravă mă
Neață dă fiecare bolșevic păcare îl prinzi uite îți dau
un pachet dă Tutun. Așa că Marițico după Război cu câte
atât Tutun cât o să strâng o să dăschidem o Tutungerie.
Cât despre camarazii Noștrii Nemții oameni buni ca pâinea
caldă când o scoți Tu din țest. Mă'nțeleg cu ei ca frații
dă parcă neam cunoaște dă când Lumea și ponoarea
Mea dă Soldat că o săți scriu și o epistolie
pă Nemțește săpe cucerească don Primar și
Coana Preoteasă. Da acu nam timp că trebue
să dăm iama pân turma asta dă bolșevici
Ei acușica Gutentag și o bezea cum zice camaradul
meu Neamț Friț pă care o săl poftesc după ce
ne luăm înapoi Basarabia la noi în sat să ne faci
tu un pui cu mujdei și niște sărmăluțe săne
lingem degetele

Neață

Glume

Trei scutiți...

La infirmerie.

Sanitarul: — Aștia trei sunt loviți la câte un picior dela instrucție...

Doctorul: — Ei și ce sunt eu, Dumnezeu? Să le pun picioare noi? Să-i scutească trei zile de instrucție...

Mai e vreunul?

— Nu mai e nimeni.

— Bine că nu mai e! Sergent, fă raportu: consultați șase, scutiți trei...

După vizită în curtea regimentului.

Un căprar: — Mă, ăia trei șchiopi...

Treceți în coa, azi aveți corvoadă...

— Da ne-a scutit la fermelie, don căprar!

— Nu vorbi! V'a scutit de instrucție, nu de corvoadă! Azi se mută don căpitan! Avem de cărat... Aia instrucție?

— Ba nu don căprar...

— Apăi?!... Inainte — marș!!

Cei trei șchiopi pleacă în marș forțat.

Căprarul:

— Mergi frumos, leat! Bate talpa de pământ, bate talpa!

Pământ a vrut, pământ a găsit!

Țăranul și negustorul.

Un țăran veni la oraș cu un car plin cu saci. Caii erau slabi și osteniți de drum. Intâlnindu-se cu un negustor, acesta îl întrebă:

— „Ce ai în saci?"

Țăranul se plecă la urechea lui și-i spuse o vorbă.

— „N'am înțeles! Spune mai tare, bre", răspunse negustorul.

Țăranul mai spuse și a doua oară, dar negustorul tot nu înțelese.

— „Am ovăz, domnule!", zise a treia oară, tot încet.

— „Ei, și-apoi de ce nu vorbești mai tare?".

— „Ca să nu m'auză caii!", răspunse țăranul.

Pățaniile soldatului Neață

de Neagu Rădulescu

Neață: Haha, uite un grup de bolșevici! Să țip odată la ei să mă audă și Marițica tocmai la noi acasă!

— Staaaaai! Vă arăt eu vouă ciolovecі puturoși.

— Păi cu soldatul român vă puneți voi mă? Ia culcă-te ăsta din stânga să mă duci călare la don colonel!

— Inainteeee marș! Nu mă las până când nu i-oi duce și Mariținchii doi pentru plug!

Faptele săptămânii

DIN ŢARĂ

DOMNUL GENERAL ANTONESCU a luat comanda trupelor germano-române de pe frontul românesc. Iată o mare onoare ce ne face României, prin d-l General Antonescu, care este recunoscut chiar de germani ca mare ostaş.

DOAMNA Maria General Antonescu a făcut o vizită la Cooperativa ardelenilor refugiaţi şi Asociaţia românilor refugiaţi şi alungaţi din Ardealul cedat, interesându-se de soarta acestor fraţi români.

TINERII CU TERMEN REDUS care au făcut stagiul militar şi care nu sunt ofiţeri de rezervă, dar voesc să fie — dacă au cel mult vârsta de 30 ani la 31 Decemvrie 1941—pot să ajungă ofiţeri, făcând o cerere în acest fel la Cercul de recrutare, cu actele ce le au de studii şi arătând că doresc să se facă ofiţeri de rezervă. Aceştia vor fi reîncorporaţi odată cu contingentul 1942, trimişi la Scoala de ofiţeri de rezervă, unde dacă reuşesc la examen, — după 1 an, — devin ofiţeri, iar de nu vor fi trimişi la vatră.

Pot fi primiţi la Şcoala de ofiţeri de rezervă şi dispensaţii cu studii, care-şi întreţin familia, revizuiţii şi găsiţi buni de serviciu etc.

PRINTR'O altă ordonanţă s'a hotărît ca armata sau reprezentanţii forţei publice să împuşte, fără somaţie, pe aceia care întrebuinţează forţa contra altor persoane, fură sau devastează.

DOMNUL Constantin Ardeleanu din Gura Humorului (Bucovina) a trimis d-lui ministru al Apărării Naţionale suma de 100.000 lei, împreună cu o scrisoare prin care spune ca aceşti bani să fie împărţiţi în 20 de premii (de câte 5.000 lei) soldaţilor ce vor face fapte militare însemnate în acest războiu.

IMEDIAT ce s'a aflat despre intrarea în războiul nostru sfânt contra Rusiei bolşevice pentru iuarea Basarabiei şi Bucovinei, în Capitală o mare mulţime de oameni s'au adunat în faţa Palatului Regal şi în jurul statuiei „Regele Carol I", unde au cântat imnuri patriotice şi au făcut hora mare. In urmă au mers la legaţiile germană şi italiană, unde au manifestat pentru armatele germano-italo-române şi conducătorii acestor state: Adolf Hitler, Ducele Mussolini şi Generalul Antonescu.

ÎN BUCOVINA şi Basarabia, care ne-au fost luate de Rusia Sovietică, trăiau în 1940 cam două milioane români, iar peste Nistru vreo 800.000 români. Prin urmare, aproape trei milioane români aşteaptă desrobirea din ghiarele bolşevice.

ÎN MONITORUL OFICIAL din 25 Iunie a apărut un decret-lege prin care se aduce unele modificări la legea asupra căsătoriei militarilor, acordându-se de către Ministerul Apărării Naţionale în anumite cazuri dispensă de dotă, de vârstă, etc.

MINISTERUL APĂRĂRII NAŢIONALE primeşte zilnic numeroase petiţii dela militari şi civili care cer să fie trimişi la armata de operaţii.

Sentimentele de înalt patriotism care îndeamnă pe toţi românii să ceară a fi trimişi în primele linii, spre a-şi uni puterile cu trupele deja existente pe front, pentru a duce din nou hotarul acolo unde destinele neamului nostru l-a fixat, sunt foarte îmbucurătoare în aceste vremuri, dovedind încă odată vitejia şi vitalitatea poporului românesc, pe care n'au reuşit să le distrugă, nici greutăţile, nici tristele momente prin care am trecut în ultimul an.

Ministerul Apărării Naţionale apreciază aşa cum se cuvine aceste înălţătoare cereri, însă nu le poate da curs, deoarece Armata de Operaţii este complet încadrată.

Modificări în ordinea de bătaie a unităţilor, în momentele actuale, nu ar fi favorabile operaţiunilor.

Ministerul roagă deci să nu se mai facă astfel de cereri şi aduce la cunoştinţa generală că fiecare trebue să-şi facă datoria în sfera sa de activitate acolo unde se găseşte, contribuind astfel mai bine şi uşurând prin aceasta efortul celor de pe front.

Atunci când va fi nevoe, toţi vor fi chemaţi la locul ce li se cuvine.

Ascultaţi în fiecare Duminică dela 15—16 „Ora ostaşilor la Radio"

DE PESTE HOTARE

MARE BUCURIE a stârnit în Spania intrarea trupelor germano-române în Rusia Sovietică. Ea se consideră cu sufletul alături de Germani.

O MARE MANIFESTAŢIE la care au participat mii de studenţi şi membri ai Falangei a avut loc Marţi după amiază la Madrid.

Manifestanţii având drapele s'au dus în faţa secretariatului partidului unde se aflau personalităţi de seamă ale Falangei, printre care şi d-l Serano Sunner.

Ministrul de Afaceri Străine, adresându-se mulţimii, a rostit următoarea alocuţiune:

„Camarazi, nu este momentul de rostit cuvinte multe. In aceste clipe, Falanga spaniolă rosteşte sentinţa sa.

Rusia Sovietică este vinovată. Ea este responsabilă de războiul nostru civil.

Camarazi, pregătiţi-vă pentru ceasul care va face apel la voi. Fiţi gata. Nimicirea Rusiei Sovietice, — iată ce cere istoria Europei".

CU OCAZIA începerii războiului, Fuehrerul a dat o proclamaţie către armata germană, aducând la cunoştinţă maşinaţiile sovietice, care în strânsă legătură cu Anglia erau îndreptate împotriva Reichului.

Pe frontul care se întinde dela Oceanul Ingheţat până la Marea Neagră, luptă armatele germane alături de cele româneşti şi finlandeze. Este cel mai mare front de războiu cunoscut până azi.

GUVERNUL ITALIAN a comunicat ministrului sovietic la Roma că, începând de Duminecă, 22 Iunie, ora 5 şi 30 minute, Italia se socoteşte în stare de războiu cu Rusia Sovietică.

DUCELE Mussolini aflând despre greutăţile de hrănire ale copiilor din Atena (Grecia), a hotărît să le dăruiască lapte pentru un răstimp de 6 luni.

REGELE Boris al Bulgariei a sosit în Slovacia unde a făcut o vizită preşedintelui republicii slovace, doctor Tiso.

POŞTA SENTINELII

Marinar Dragomirescu Teodor.

Ai deplină dreptate şi vom repara lucrurile cât de curând. In adevăr „şi marinarul, ca orice alt ostaş român, îşi cunoaşte cel puţin tot aşa de bine datoria către Ţară, Rege şi Conducător".

Imprejurarea care te-a mâhnit, n'a fost decât o scăpare din vedere şi nu o răutate a autorului. Ne spui: „sper că rândurile mele vor avea răsunet în inima d-voastră"...

Au şi avut, iubite camarade. Şi au avut tocmai pentru acel „interes superior" de care pomeneşti, „de a apropia inimile tuturor ostaşilor acestei naţii, ostaşi care trebue să aibă — ca unul singur — aceeaşi credinţă, aceeaşi speranţă, aceleaşi năzuinţi".

Nu te îndoi: şi noi credem cu aceeaşi tărie ca dumneata, în „iubirea de Patrie, Rege şi Conducător a tuturor marinarilor, ce aşteaptă cu nerăbdare momentul de a-şi da vieaţa pentru ţara pe care strămoşii au păzit-o cu piepturile şi sângele lor"...

Satisfacţia la care dumneata şi camarazii din aceeaşi armă aveţi dreptul, nu va întârzia.

Sergent Toma Reţeanu.

Pentru colţul nostru de-aci dela „Poşta Redacţiei", am oprit din versurile ce ne trimiţi, următoarele:

...Că răşluiri din vechile hotară
S'au mai făcut şi în trecut,
Dar biruind duşmanul, strămoşii le [luară:
Aceasta bine-o ştii, bătrâne Prut!
Azi îndreptarea soartei spune
Că dârzi să ne păstrăm oricum,
Să ne-apărăm cetăţile străbune
Şi glorii să clădim pe-un falnic drum.

Fruntaş t. r. Priceputu Ştefan.

Dacă am priceput bine, camarade Priceputu, versurile ce ne trimiţi spre publicare sunt pline de gânduri bune şi simţăminte frumoase.

Ele nu sunt însă tot atât de pricepute, precum ţi-i numele, ca să redea poetic aceste gânduri şi simţăminte. Când vremurile o vor îngădui, noi nădăjduim că vei ceti mai mult şi te rugăm să ne crezi că atunci vei scrie cu mai mult miez.

Iar până atunci, camarade Priceputu, să ne pricepem *la fapte*. Că versurile, pe urmă, vin singure...

Evenimente din războiu

FRONTUL GERMANO-ROMÂN. Cartierul General al Comandamentului frontului Germano-Român anunţă că operaţiunile militare din primele zile de luptă cu bolşevicii s'au desfăşurat potrivit planului stabilit. Câteva încercări de opunere ale inamicului au fost respinse. Pierderile forţelor sovietice sunt foarte mari. Sute de care de asalt au fost distruse.

Aviaţia inamică a bombardat câteva oraşe cu efecte neînsemnate. Parte din avioanele duşmane au fost doborîte, parte au fost puse pe fugă.

Numărul avioanelor sovietice doborîte dela începerea războiului se ridică la cifra de 400. Din acestea aviaţia română şi apărarea antiaeriană au doborît 30, iar pe teren au fost distruse de aviaţia română peste 40 avioane.

Noi am pierdut în total 12 avioane. Locot. aviator Agarici Horia, luptându-se singur cu o escadrilă inamică, a doborît 3 avioane.

Şi în celelate arme faptele eroice ale ostaşilor români sunt la înălţimea camarazilor germani.

Armata română care acum un an a fost oprită să se bată şi obligată să părăsească Basarabia, arată acum ce poate. Sub conducerea încercatului General Ion Antonescu şi alături de brava armată germană, izbânda va fi a noastră, fără nici cea mai mică îndoială. De pe urma ei, bolşevismul va fi distrus, iar România va ocupa prin jertfa de sânge locul ce i se cuvine în noua organizare a Europei.

FRONTUL GERMAN DE RĂSĂRIT. In Marea Baltică vedetele rapide germane au început ofensiva odată cu trupele de uscat, pătrunzând în apele sovietice. Mai multe vase ruse au fost scufundate. Unităţi germane s'au izbit, după ce au străpuns liniile sovietice dela frontieră, de o divizie sovietică.

Mai înainte ca divizia sovietică să-şi fi putut lua măsuri de apărare, ea a fost măcinată de focul germanilor. Forţe blindate sovietice, care erau pregătite de luptă, au fost risipite de aviaţia germană.

Pierderile germanilor în cursul acestor lupte au fost foarte mici.

FRONTUL GERMANO-ITALIAN. In Africa de Nord avioane italiene şi germane au bombardat fortificaţiile dela Tobruk, producând mari stricăciuni.

In urma curăţirii câmpului de bătaie dela Solum, Italienii şi Germanii au adunat peste 250 care de asalt engleze.

In Africa Orientală, câteva centre de rezistenţă italiene au trecut la contra ofensivă.

SLOVACIA, a declarat şi ea războiu Rusiei. Trupele slovace au trecut frontiera şi iau parte alături de armata germană la marea luptă contra bolşevismului. Prin această hotărîre Slovacia a dovedit că înţelege să stea alături de toate naţiunile europene care luptă pentru civilizaţie şi creştinism.

NUMEROASE trenuri cu soldaţi bolşevici au fost distruse de armata germană. Căutând să răspundă, aviaţia rusă din zăpăceală îşi bombardează propriile avioane.

UN NUMĂR de 15 avioane sovietice, sburând deasupra oraşului Helsinki, capitala Finlandei, artileria finlandeză a doborît două din ele.

C. 40.139. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALA, BUCUREŞTI